

Každý den vyrazí do práce. Práce, která jej nebere jako individuum, nýbrž jako článek v řetězci. Vrací se, bez většího uznání. Každý další den, se to opakuje, až do konce jeho života. Mnozí tuto noční můru dávají za vinu právě funkčnímu politickému režimu. A přitom toto byl popis života mravence.

Většina živočišných druhů zná určitou formu pokroku. Ptáci, co objevili gravitační zrychlení a s tím spojenou sílu úderu. Dřevěné nástroje pro lov hmyzu. Včely, které zase znají vliv proudění vzduchu a staví podle něj své úly. I lidé, když se ještě nedali odlišit od opic, už znali spolupráci a dělbu práce. Také se naučili používat nástroje. Zjistili, jak stvořit oheň. Své nástroje vylepšovali. A nyní už umí jejich nástroje pracovat téměř samostatně.

Zavedli si pracovní dobu, nástroje, které zvládnou většinu práce, dohled nad pracovními odděleními, podíly v takovýchto institutech. A také zbraně. Kdykoli někdo přišel na silnější oheň, rychlejší těžbu kamení, lepší komunikaci, tak první využití bylo pro válku. Práce se zlepšovala až sekundárně. Ale také zábavu. Stínohra, divadlo, film, hudba, hry. Kde medvěd obdivuje krásu přírody, člověk se naučil, jak si tuto krásu k sobě přiblížit.

Někdo může stále snít svůj sen o individualismu, kdy je každý sám za sebe. Ale člověk nikdy nebyl sám za sebe. Už od prvotních věků jsme spolupracovali a zlepšovali se vzájemně. Člověk nyní ztrácí svobodu, kterou nikdy neměl. Má pocit mrhání časem, který nikdy neměl. Vadí mu nesamostatnost, kdy nikdy nebyl samostatný.

Technologie jej omezuje, ale dává mu toho mnohem více. Technologie se stává novým božstvem lidstva a to je součástí pokroku.